

ANA ARDELEANU

Ador poezii

Ador poezii

Pentru felul în care se copilăresc în cuvânt,
Îl distorsionează
În mii de feluri jucăușo-tragice,
După cum li se dictează textul,
Stând ei, așa mititei,
În ochii Domnului,

Pentru esențele lumii

Puse în poeme,
În locurile unde nu se produc mutații genetice,
Ci totul se conservă
În aripa unui vis,

Pentru felul cum berzele poemelor

Își fac cuib
Pe acoperișul inimii lor,
Unde ar putea cădea firimiturile nopții,
Dar nu cad,
Pentru că cei de la „Protecția consumatorului”,
Departamentul „Estetică”,
Stau cu ochii pe ele,
Nu refuză plăcerea,

Toate pot fi numite trofee

Capul de pasăre măiastră a inimii tale,
Furnica ce urcă degetul mic
Închipuindu-l Everest
Sau cum Dumnezeu se numește,

Cea mai mare iluzie optică
În care nimeni nu dă cu pietre să o dărâme,
S-o rostogolească la picioarele sale de Goliat.
Dar cel mai mare trofeu e iubirea ta,
Pe care nimeni nu a învins-o,
Nu i-a retezat creasta de munte,
Simbolul demnității, coroana regală
Dobândită încă de la naștere,
Pe unde norii se plimbă
Trăgând cu pușca,
Cântând cântece soldățești
Despre “mândra mea, draga mea”.

Ca poet anonim, te înrolezi și tu
Pentru a-i orienta
Pe cei ce rătăcesc calea.

Oricum, trofeul acesta
E povestea ta de mic,
De când te jucai cu degetu-n țărână,
Atunci când îngerul nu era atent,
Nici alte ființe aflate în poveste,
Ca personaje create
Din necesitatea ca, la nevoie,
Să ai pe cine da vina.

Lâna de aur

Ura dintre noi nu poate fi iubire,
Cum nici iubirea, nu poate fi ură.

E acea gramatică neînțeleasă,
Ce nu o poți împărți, pe foaia albă,
Între subiectul scris cu majuscule
Și adjectivul pasional,
Căci vorbește despre însușirile omului,
Până când degetele încep să picteze
Poziția sa în propria viață,
Mereu recapitulată,
Până în momentul când o va însuși,
O va transmite copiilor săi
Ca pe un castel, ca pe un zgârie nori,
Ceva material, între etajele căruia
Să poți așeza câte virgule
Și câte cuiburi de rândunici vrei.

Dorința de-a fi și-a avea

Toarce lâna de aur în interiorul tău.
Trupul rămâne
Într-o baltă de impresii unice,
Precum ovulația unui înger.
Îl poți împușca de câte ori dorești,
El tot înger rămâne.
Tot spre folosul tău muncește,
Ca tu să-l urmezi
Cu mâinile pline de bagaje
Pentru fiecare an al vieții,
Încât, atent calcuți,
Să alcătuiască depozitul mileniului,
Fala inimii de a-ți umezi privirile
Cu reușita.

Afară din propriul șablon

Cineva mă tot împinge afară
Din propriul șablon,
Afară din propria ordine,
Din propria înțelepciune.

Până la urmă, cine sunt eu,
Să am pretenții la șirul numeric,
La trandafirul alb,
Când totul în jur sângerează?

Cine sunt eu, să port pe frunte
Coronița de absolvire a idealului,
Să-i duc mai departe simbolul
Pentru a-mi impresiona semenii,
Ce descoperă, tot mai anevoios,
Lucrul de taină?

Eu îi aleg doar mătasea, croitoreasa
Și locul unde ar putea fi etalat
În auriul care începe dimineața,
Iar tu să rămâi ca o melodie
Cântată nu excentric, nu grav,
Ci așezat,
Precum vată de zahăr
Pe axa lumii.

Trebuie să decid

Asupra culorilor care mă îmbracă,
A răspunsurilor cu puține pretenții metafizice,
Doar cu câțiva martori la ușa raiului,
Care fac primirea
Celor trecuți pe lista scurtă.

Dumnezeu e martorul
Tuturor zecimalelor,
Celor făcute și celor nefăcute!
Depinde de pe ce deal privești,
De pe cel al Golgotei sau de pe cel situat,
Precum crucea Domnului,
Chiar în fața ta, pe acel perete estic,
De unde vine frigul și intră abuziv
În ghetele noastre, număr prea mic,
Făgăduințe prea mari
Și-un drum pietros,
Pe unde nu poți merge decât șchiopătând,
Spunând "Tatăl nostru" sau "Născătoarea",
Cu brațele deschise către cer.
Așa cum ai primi vizita unei rude
Sau a unui coleg de serviciu,
Care ți-a pus piedică
Atunci când voiai să urci
Scara de mătase a ierarhiei,
Însă tot tu ai câștigat atenția Domnului
Și plata fericirii,
În avans .

